

„Hektor?“ se je začudila teta in krog njenih usten je nehoté igral nasmeh.

„Da — da, tetka — Hektor“, je zatrdila Verica. „Saj sem mu branila, a se ni zmenil zato in pojedel mamici jagode.“

„Čudno“, je dejala teta in nalašč nekoliko časa molčala, da bi se Verica premislila.

„Ti se vendar ne lažeš, Vera? Potem bi bila slabša kot Eva, katero si ravno prej grajala.“

„Ne, teta, ne lažem.“

„Torej je Hektor snedel jagode — in ti nobeno — niti jedne? Pomisli. Vera.“

„Ne — ne, teta!“ je jecljaje odgovorila Verica in zarudela.

„Sèm pojdi, Vera“, je dejala teta.

„Verica je počasi — prav počasi zlezla s stola v strahu, kaj neki bode.“

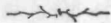
„Vera, kaj je to na bradi? — In ti se še tako nesramno lažeš?“

Verica se je ustrašila. Pozabila je, da ji je zdrsnila jedna jogoda iz žlice in se dotaknila brade. Zajokala je glasno, hoteč teto objeti. A kes je bil prepozno došel.

„Ti grdi, sladkosnedni otrok. Lagati in lizati znaš in potem pa še vso krivdo zvreči na Hektorja. Kako naj te kaznim, da bo dovelj za vse te pregrehe. Tam v kotu v sobi moraš stati in odslej te bomo imenovali ‚malo Evo‘, dokler se ne poboljšaš.“

Verica je jokala in prosila teto, a zaman. Ostati je morala v kotu — do kosila.

In sedaj ni Verica več sladkosnedna. Posebno pa se je laži odvadla za vselej.

Ne zabi...

Ne zabi, otrok moj, nikdar,

Da v srčecu imaš altar

In na altarčku živi cvet —

Ta cvet je z božjih vrtov vzet!

Lej, da ti vedno bo cvetél,

Da nikdo ti ga ne bo vzel;

Le čuvaj ga in ga varuj —

Nebeški angelj s tabo čuj!

Milka Posavska.

